

ся вращать. Кафеджіѣтъ бѣше въ недоумѣніе и незнаяше какъ да мысли за тѣзи тѣхны походбы. Но турилъ бѣ на умътъ си съ първо благоврѣміе да ги подирп и да ся увѣри въ подозрѣніето си.

Въ къщѣтъ на г. Поликарпа единъ само ся виждаше по често да иде, и него кафедржіѣтъ го познаваше и знаеше че му е името Ангелъ. Наистинѣ той бѣ видѣлъ на два три пѣтя да иде въ тѣзь къщѣ и одного отъ голѣмыгъ търговцы г. Тодора Трипани, но това не му ся виждаше чудно, мыслеше си че може да иматъ земаніе-даваніе помежду си.

Г. Поликарпъ отъ доста врѣме на самъ ся виждаше много замисленъ и дряхлъ; кафедржіѣтъ си въобразяваше че тозь человекъ го сѣ скърби съсипали.

— Игралка ли е? думаше си той, бе брате, да му умрѣтъ три жени! и дошитѣ уста на свѣтътъ да кажѣтъ че зель и четвъртъ а че и тя умрѣла! какъвъ свѣтъ е тозь! Азь каквото гледамъ тозь человекъ ми ся вижда почетенъ и въ земаніето си и въ даваніето си редовенъ; плаща като Лордъ и не ми ся вижда да е сиромашъ.

Наистина г. Поликарпъ бѣше свободнякъ, иждивяваше като да не мыслеше, наистинѣ виждаше ся хладнокрѣвенъ и отбѣгваше отъ разговоры съ всякого, имаше обаче въ приказкытъ си и нѣкакъжъ привлекателность.

Единъ день кафедржіѣтъ застанѣ прѣдъ него, когато той излѣзваше изъ къщѣтъ си, и му рече:

Господине Поликарпе; ако смѣяхъ да ви ся помолихъ за нѣщо.

— Защо не, сыно, рече кротичко Поликарпъ.

— Днесъ ся свърша мѣсецътъ на наемътъ ми и не ми достигатъ сто и петдесетъ гроша, да доплатѣж. Щѣхъ прочее да ви...

Поликарпъ не дочака да доискаже, извади та му даде двѣ жѣлтицы и му рече: